

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת שמות תשפ"ד

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

להפוך את השמים בשמחה

ג. במדרש: כאשר עמרם החזיר את יוכבד בעצת בתו הושיבה באפריון ואהרן ומרים מרקדין לפניו ומלאכי השרת אומרים 'אם הבנים שמחה'. והשאלה. 'ולשמוחה מה זה עשה?' הרי הם יודעים שעדיין גזירת פרעה קיימת, ומה שעמרם החזיר אותה זה 'בדיעבד' או בשביל מה כל הריקודים המפוארים? היה לו לכנס עשרה אברכים מכולל ערב, להביא כמה עוגות רוג'לך ובקבוק קולה לומר לה 'הרי את מקודשת לי...' בקול רפה ולהמשיך את החיים...

אלא התשובה עצומה ביותר. נראה לומר כי המחלוקת בין עמרם למרים, הייתה מהותית – ובהחלט לא ילדותית!

כאשר פרעה גזר להשליך את כל הזכרים אל היאור, עמד עמרם וחשב כיצד ייתכן לעורר רחמי שמים לבטל את גזירתו של פרעה. אמר עמרם: את עם ישראל לעולם לא יתכן להכחיד, על כן, אעשה מעשה שיעורר רחמי שמים. כיצד? כאשר אני אגרש את אשתי וכך כולם יעשו, הרי בהכרח שגזירת פרעה תתבטל, שלא יתכן שעם ישראל יישאר במצב זה שאינו יכול לפרות ולרבות – כביכול, כאשר כולם יגרשו את נשותיהם מחמות הגזירה הקב"ה יהיה 'מוכרח' לבטל גזירה זו להבטיח את קיומו של עם ישראל.

(כך מציינו בתפילת חנה אשת אלקנה: 'ותדר נדר ותאמר ה' צבאות אם ראא תראה צעני אמתך...'. אמר רבי אלעזר: אמרה חנה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם, אם ראה - מוטב, ואם לאו - תראה, אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלי, וכיון שאסתתר ישקו לי מי סוטה, ואי אתה עושה תורתך פלסתר, שנאמר: 'ונקתה ונזרעה זרע' כך אני אתעבר - הרי שידעה שיכולה ליצור מצב כביכול 'להכריח' את הקב"ה לעשות את רצונה.

מסיפורי ילדים עולה, שכאשר הנעל התחילה להיקרע ואבא פסק בחריפות: 'עדיין אפשר 'למשוך' - לא מוכרחים לקנות נעליים חדשות! אז היו ילדים שבחשאי לקחו מספרים מארון התפירה של אימא וקרעו את הנעל כהוגן ולאבא לא הייתה ברירה הוא היה מוכרח לקנות נעליים חדשות...)

מעתה, באה מרים אל עמרם אביה והגישה בפניו עצה אחרת. אמרה לו: אבא, אפשר לעורר רחמי שמים בלי לעשות 'הפגנה כוחנית' יתכן לעורר רחמי שמים ללא צורך 'לאלץ' את הקב"ה לבטל את הגזירה. וכיצד? הנה, הקב"ה בכבודו הותיר לנו פתח להמשיך קיומו של עם ישראל על ידי לידת בנות.

בפרשת השבוע התורה הקדושה מספרת: 'וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֵוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי. וַתֵּהֶר האִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא...'.

- במדרש: להיכן הלך? - אלא, שהלך בעצת בתו.

מבאר המדרש: עמרם, גדול הדור היה. כיון שראה את דברי פרעה: 'כֹּל בֶּן הַלֵּוִי הַיּוֹלֵד פֶּשֶׁלִּי־הֵנּוּ' אמר: 'לשווא אנו עמלים'. עמד וגרש את אשתו. עמדו כולן וגרשו את נשותיהן.

אמרה לו מרים בתו: 'אבא, גזרתך קשה משל פרעה. פרעה לא גזר אלא על הזכרים - ואתה גזר על הזכרים ועל הנקבות! פרעה לא גזר אלא בעוה"ז - ואתה גזרת בעולם הזה ובעולם הבא! פרעה - רשע הוא. ספק מתקיימת גזרתו ספק אינה מתקיימת - ואתה צדיק וגזרתך מתקיימת. שנאמר 'ותגזר אומר ויקם לך'. מיד עמד עמרם והחזיר את אשתו - עמדו כולן והחזירו את נשותיהן. עכת"ד.

ובאן מספר שאלות:

א. נאמר: 'וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֵוִי...' מדוע התורה אינה מזכירה מיהו זה האיש מבית לוי? שלקח את בת לוי? הרי בהמשך התורה כן מזכירה את שמו - הוא עמרם אבי משה. אם כן, מדוע במקרה זה התורה בוחרת להעלים את שמו?

ב. כידוע, עמרם היה גדול הדור - לא נער צעיר, גילו כבן מאה שנה. לא רק שהיה איש מבוגר אלא חכם מאוד בעל השפעה על בני דורו. כמבואר: 'כיוון שעמד עמרם וגירש את אשתו, עמדו כולם וגירשו את נשותיהם'. מעתה, מסתבר הדבר, שכאשר עמרם החליט לגרש את אשתו חשב על כך כהוגן. אדם נורמלי אינו מגרש את אשתו תוך שעה וחצי וגם לא תוך שעתיים, אלא הוא חשב היטב על מעשיו וכמובן שבדעתו היו שיקולים רציניים של גדול הדור.

והנה, אחר המחשבות העמוקות שהשתררו בלבו, הכריע שראוי לו לגרש את יוכבד אשתו - וכך עשה. אלא שכאן אנו שומעים הפתעה עצומה. מרים בתו שהייתה אז בת שלוש וחצי שנים, הראתה לו צד נוסף ומיד הודה לדבריה 'צדקה ממני' טענותיה נכונות. מיד עמד והחזיר את אשתו.

ובאן תמיהה עצומה. מה מרים חידשה לו בדבריה שלא ידע קודם לכן? וכי עמרם לא ידע שפרעה גזר על הזכרים ועל ידי המעשה שהוא עושה אין קיום גם לנקבות?... הרי זה חשבון פשוט.

המשך בעמ' 3

להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם

היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו

02-5408030

משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה

נשאלו בקו
הרב אלון כן שבת

שאלה

נשאלנו מאנשים יראי שמים והם בעלי מוסך לתיקון רכב באזור תעשייה ובו יש חדר מיוחד לתפילת מנחה ומתאספים בו עובדי המוסך ושאר עובדי האזור, והנה יש מהם אשר באופן קבוע אינם מספיקים לשמוע קריאת התורה בשחרית בימי שני וחמישי מאחר וממהרים מאוד בהשכמה למקום עבודתם, ורוצים בעלי המוסך לזכותם, ולהוציא ספר תורה בתפילת המנחה ולקרא שוב בעבורם, האם נכון הדבר?

תשובה

הנה תשובה ממש כעין זו נשאל מרן ביביע אומר חלק ד' סימן טז-יז מאת הרב עמרם אבורביע זצ"ל ואתמזת מעט מהדברים בקיצור נמרץ. אך ראשית אדגיש שכל הדיון הוא אך ורק באופן שיש לפחות רוב מנין שלא שמעו את הקריאה לצרף עמהם מיעוט שכבר קראו והעיר זאת מרן בתשובה הנ"ל בשורה אחת באות ח', והאריך בזה ביביע אומר חלק ח' סימן יד'.

והנה יש שני מחלוקות באחרונים השייכים לתשובה הזאת, והובאו בכף החיים סימן קלה' אות ח' ואות ט'.

א. שם באות ח' דן עד אימתי זמן התשלומים לקריאת שני וחמישי, והביא שדעת העטרת זקנים שיכולים להשלימה ביום ג' כדי שלא יהיו ג' ימים בלא תורה, אולם אם לא קראו ביום ה' לא ישלימו בום ו' כי כבר עברו ג' ימים בלא תורה. אבל הברכי יוסף סימן קלה' סק"ב בשם המשאת משה חלק על זה שאין תשלומים ליום אחר שלא תקנו חכמים לקרות בו, וכן פסק המשנה ברורה בביאור הלכה. אולם כף החיים הביא בשם מהר"י אסאד בשו"ת יהודה יעלה סימן נא' דבמנחה ודאי יכול להשלים.

המשך בעמ' 3

הלכה למעשה
הרב יצחק אלון

נושא: חזקה על מקום חניה ליד בנין משותף

ראובן גר בבנין משותף, ובמגרש החניה הסמוך לבנין ישנם מקומות לחניה המשותפת לכל השכנים, ראובן רגיל במשך כמה שנים להחנות את רכבו במקום מסוים מול הכניסה הראשית, והנה הגיע שכן חדש (שמעון) לבנין, וביום הראשון לבואו החנה רכבו מול הכניסה הראשית באותו מקום בו ראובן רגיל להחנות את רכבו, והנה ראובן חזר מעבודתו והוא מוצא את מקום החניה "תפוס" ע"י שמעון הדייר החדש, הוא ניגש לביתו של שמעון ואמר לו שהוא מתבקש להזיז את הרכב ממקום החניה הקבוע שלו, ענה לו שמעון הדייר החדש וכי כתוב בטאבו שקנית דווקא את המקום הזה, הרי ישנם מקומות נוספים סמוכים שאתה יכול לחנות שם, ואין לך זכות בחניה יותר ממני, כמובן התפתח ויכוח קולני בנושא זה. השאלה נשאלת מי משניהם צודק? האם ראובן שהוא רגיל לחנות שם כבר הרבה שנים וטוען לחזקה, או שמעון שטוען שישנה זכות לכל השכנים בכל מקום החניה המשותפת לכל דיירי הבנין?

תשובה: אין ראובן הותיק יכול לעכב על שמעון הדייר החדש מלהחנות שם את מכוניתו, מהטעם שהחנייה לכלי רכב שייכת לכל דיירי הבנין, וזכותו של ראובן בחנייה שווה לזכות כל השכנים שבאו לגור בבנין.

והנה מקור הדין הוא במשנה (בב"ב נ.) אלו דברים שיש להם חזקה ואלו דברים שאין להם חזקה, היה מעמיד בהמה בחצר, תנור, ריחיים, וכריים, ומגדל תרנגולים, ונותן זבלו בחצר, - אינה חזקה. אבל עשה מחיצה לבהמתו גבוהה עשרה טפחים, וכו' - הרי זו חזקה. והגמ' העמידה את הסוגיה באופן שהעמיד בהמה בחצר השותפים אנשים לא מקפידים ולכן לא הוי חזקה. וכך פסק גם הרמב"ם (פ"ה משכנים ג-ה) אחד מהשותפין בחצר שביקש להעמיד בהמה או ריחיים וכו' וכיוצ"ב ולא מיחה בו (שמעון) שותפו הרי זה מעכב עליו כל זמן שירצה. וכן כתבו הרבה מגדולי הפוסקים, שבחצר השותפין רק שימוש חריג באופן קבוע או עשיית שינוי מהותי כמו בניה בחצר שדרך שותפין להקפיד על בניה כזו הוי מחילה והשכן שעשה שינוי מהותי יוצר חזקה, אבל שימוש רגיל אף אם עשה זאת זמן רב בקביעות לא החזיק לפי ששותפין לא מקפידים אחד על השני, לכן נראה פשוט שבנידו"ד שהחניה מיועדת לשימוש כל דיירי הבנין אין לאף משתמש חזקה אפילו שהוא חונה במקום קבוע זמן רב וכ"כ בקונטרס חקרי הלכות שכנים (סי' טו) וכ"כ בשו"ת מנחת צבי (שפי"ן חלק א' סי' יב ס"ק כג)

[אגב אורחא יוער שיש לדון באופן שלחלק מהדיירים אין רשיון ו/או רכב, האם בעלי הרכב יוצרים חזקה על החניה או לא? ובמסגרת מצומצמת זו אי אפשר לדון בזה].

אולם בספר פתחי חושן (שותפים ומצרנות, פ"ד ס"ק לו) חולק על מה שאמרנו לעיל ואני מצטט את דבריו: "נראה שאם אחד החנה את מכוניתו במקום מסוים אפי' פעם אחת שוב אין השאר יכולים לדחותו ממקום זה, ואפשר שעל זה כתב הרמב"ם שחצר השותפים הוי חזקה מיד, מיהו אם לפעמים מחנה את מכוניתו במקום זה ולפעמים מחנה את המכונית במקום אחר נראה שאין לו חזקה בשום מקום." עכ"ל.

אחר המח"ר ואחר נשיקת כפות ידיו אין אני מסכים עם דבריו, ודבריו דחוקים ביותר, שכן הרמב"ם איירי בדבר שכל השותפים יכלו להשתמש ובא אחד והחזיק, אז אמרין דהוי חזקה מיד, אבל בנידו"ד שעיקר השימוש בחניה הוא מיועד לחניית מכוניות א"כ אי אפשר להחזיק אלא כל זמן שאין דייר אחר שיש לו מכונית, אבל כשבא דייר חדש לגור בבנין ויש לו רכב, ודאי זכותו להחנות את מכוניתו שם כיון שהמקום נועד לחנייה לכל מי שיש לו רכב בבנין.

המשן מע' 1 - נשאלו בקו - הרב אברהם רחמים

ועוד, עיקר חייו של יהודי הינם לעולם הבא ולא רק לחיי עולם הזה. אם כן, הרי העיקר נשאר אצלנו. מעתה, במצב זה אנו יכולים לעורר רחמי שמים על ידי שנמשיך להיות דבקים בקב"ה באמונה שלמה, נמשיך להיות יחד איש ואשה בשמחה ואמונה, כך נוכיח לקב"ה שאנו סומכים עליו ובטוחים שעושה את הכל לטובתנו ומאמינים בו שבכוחו להחיש לנו ישועה על אתר, למרות הגזירה העצומה של פרעה. אכן, דווקא בכוח אמונה גדולה זו שאנו מצליחים לקבל את הרע' באמונה, זו תהיה הסיבה שאנו נקרב אלינו את הישועה. – מיד הסכים עמרם לדבריה.

מכאן ואילך הכל ברור ומוכן. נוכל להבין מדוע הייתה שמחה מרובה בעת החזיר עמרם את יוכבד אשתו עד שאהרן ומרים רקדו לפניו. כפי המבואר, השמחה בשעת הנישואין הייתה שמחה של אמונה, שמחה של קיווי לישועה וגאולה. ריקודים של קבלת הדין באהבה והכוונה והתכלית בכל אלו אחת – לעורר רחמי שמים!

על פי הדברים האלה נוכל גם להבין את מהלך קריאת השמות שנתן עמרם לילדיו. הנה מבואר במדרש כי 'מרים' – נקרא שמה כך, על שם קושי השיעבוד שנאמר 'וימרו את חייהם'.

'אהרן' – נקרא שמו כן על שם – ה'הריון' שאחר ימי הריון של האישה גור פרעה 'כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו'.

והנה מובא בגמרא, (סוטה יב.) עת שנולד משה רבינו עמרם קרא את שמו 'טובה' שנאמר 'ותרא אותו כי טוב הוא'. וכאן נשאל. מדוע לא קרא שמו על שם צרות השעבוד גם כן?

אלא כאמור כאשר עמרם החזיר את יוכבד הוא החליט לראות את האור בחושך, הוא הכין עצמו לאורה וישועה ולכך קרא את שמו 'טובה' – 'טוב ה' ל'ל'...' דכל דעביד רחמנא לטב עביד'. אכן כך היה זכה שנולד ממנו משה רבינו מושיע ישראל ובלידתו נתמלא הבית אורה.

אחר הדברים האלה, נוכל להבין מדוע התורה מעלימה את שמו של עמרם במעשה זה. כנאמר: 'ויקרא איש מבית לוי' – על פי האמור עמרם עשה מעשה אציל ביותר, מעשה המסמל על ענווה ורדיפה אחר האמת האמתית ללא כל נגיעה עצמית. ומי הוא זה האיש המוכן לבטל את דבריו אשר שקד לפסוק אותם אחר מחשבה עמוקה, בשביל ילדה בת שלוש?... יתרה מזו, בשעה שהוא גירש את אשתו – כולם עמדו וגירשו. בשעה שהוא החזיר את אשתו – כולם עמדו והחזירו ונשותיהם. הרי שכולם ידעו שהוא עשה מעשה וחזר בו. הרי זו בושע עצומה לאדם גדול שכמוהו, שהעם כולו ידע כי ילדה בת שלוש 'הזיזה' לו את הדעת לכיוון אחר.

אכן, מעשה שכזה יכול לעשות, רק אדם גדול שמחזיק מעצמו – 'איש קטן', אדם שאינו מחזיק טובה לעצמו, אלא דבק באמת האמתית. בשל כך התורה מדגישה: 'ויקרא איש מבית לוי...' לרמז, אילולי שעמרם היה מחזיק מעצמו 'איש פשוט' הוא לא היה לוקח את 'בת לוי' – יוכבד, הוא היה נשאר איתן בדעתו ולא מקבל את דברי בתו הקטנה. – אכן הפירות ממעשה ענווה עצום זה לא אחרו מלהגיע. ואחר מספר חודשים נולד 'האיש משה' הוא שהקב"ה מעיד עליו שהיה עניו מכל האדם אשר על פני האדמה. ולא לחינם אלא בזכות מעשה אביו! עמרם גדול הדור שעשה עצמו 'איש מבית לוי' פשוט, זכה במעשה זה ל'איש משה' העניו מכל אדם.

ה' יכנו לאמונה שלמה, שנצליח לקבל את כל הבא עלינו בשמחה – אמן!

המשן מע' 2 - נשאלו בקו - הרב אלון בן שבת

ב אם נאנסו ביום השבת ולא קראו בשחרית אם ניתן לקרוא במנחה, או עדיף להשלים לשבת הבאה, דעת הדגול מרבבה שיישלימו במנחה וכן כתב המשנה ברורה סימן קלה' ס"ק ה', אולם החיד"א בשו"ת חיים שאל ח"א סי' עה' אות ה' פסק שאם נאנסו ובטלו קריאת התורה ביום שבת שאין להשלימה בז' עולים במנחה. והרב השואל ביביע אומר הביאו וכתב ללמוד בדעת החיד"א שאין לקבוע זמן לתשלום הקריאה ביום או בזמן שלא נתקן בו, וחלק על כף החיים שכתב בשם יהודה יעלה אסאד דבדיעבד אם נאנסו שפיר דמי להשלים במנחה.

ומרן ביביע אומר האריך בדעת החיד"א והביא בבקיות משאר ספרי החיד"א שהורה כן בפשיטות.

והוסיף דנראה שאף להסוברים שקריאת שבת ניתן להשלימה במנחה, יודו בקריאת שחרית של שני וחמישי שלא ניתן להשלימה במנחה, שהרי טעם תקנה זו כדי שלא ישהו ג' ימים בלא תורה, והתוספות ב"ק פב. הביאו דברי המדרש שמושה עלה בחמישי לקבל לוחות האחרונות וירד בשני ונתרצה לו המקום, ולפי שהיה עת רצון באותה עליה קבעו לימים אלו.

וכל זה שייך דווקא בשחרית שהיה עת רצון אבל במנחה שמתעוררים הדינים (חוץ משבת דהוא רעוא דרעוין) לא שייך טעם זה ואין לקרות בעשרה במנחה בימות החול.

ובאות ט' כתב מרן זצ"ל דבנידונינו לכ"ע אין להתיר לפועלים הנ"ל לעשות קבע בהוצאת ס"ת ביום ב' וה' במנחה דנפקא חורבא לשנות תקנת חז"ל לרוח היום ח"ו. וכן לא יעשה ושכל הפוסקים הנ"ל לא דנו אלא כשביטל באקראי מפני איזה אונס ולא בקבע.

ושכן מצא בשו"ת פרי השדה ח"ג סי' א' אודות עיר אחת שאי אפשר לקבץ שם מנין בשחרית כי כולם טרודים ללכת בהשכמה, ורק בשעת המנחה נאספים, וברצונם לקרא בס"ת בתפילת מנחה, וכתב שאין לעשות כן בקבע, ובפרט בזמן הזה שכל מגמת המתחדשים לעקור תקנות הראשונים וכו', ע"ש.

וכל שכן בתקופה הזאת אשר ישנם איזה מתי מעט יהודים מסויימים הפוזרים בארץ ובעולם אשר קמים חדשים לבקרים ורוצים לעקור את התורה בכללה ולעיתים אף

המשן בעמ' 4

מטרות העמידה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

מצליחים לעגן זאת בחוק, בפנותם למערכת המשפט שהעומדים בראשה אמונים על חופש דת ורוצים להפוך גם את גוף הדת לחופש, ולכן אין לבעלי המוסך להוציא ס"ת ולקרוא במנחה בימי שני וחמישי אף כי מטרתם טובה "לזכות את אותם המפסידים הקריאה בקבע".

אולם צריך לידע דציבור שנאנסו ולא קראו בשחרית, לכולי עלמא יכולים להשלים עד חצות, ואפילו אם היה סמוך ממש לחצות, כך שאם יתחילו לקרא, יגיע הזמן באמצע קריאתם, שפיר דמי לעשות כן, וכדמוכח ממעשה שעשה הראשון לציון ר' יוסף מרדכי משה מיוחס ומוזבא בספרו ברכות המים סימן קלה' במעשה שאירע בשבת בשלח שנת תקמז' שירד שלג למעלה מקומת איש ונאנסו ולא הלכו לבית הכנסת בשבת בשחרית ובשעת המנחה קרוב לשבע שעות מן היום הייתה הרווחה, והורה שיוציאו ס"ת ויקראו ז' גברי סמוך לזמן המנחה והובא ביביע אומר אות ה' וע"ש מה שהעיר בדבריו.

וכן יש ללמוד מדין הדלקת נרות חנוכה שזמנה בדיעבד כל הלילה עד עמוד השחר וכתב בחזון עובדיה חנוכה עמוד סז' בשם שבט הלוי שאם נזכר כמה דקות קודם עמוד השחר עדיין יכול להדליק ואפילו שהנרות צריכים לדלוך חצי שעה ונמצא שידלקו אחר שיעבור הזמן מכל מקום כל שהתחיל בזמן שפיר דמי.

ובזה העניין נוסף עוד איזה דין, דאנן דאזלינן בתר מרן חיד"א בציבור שנאנסו ביום השבת שישלימו לשבת הבאה בזה האופן, שהעולה הראשון יקרא הפרשה שהחסירו בשלימותה ויוסיף ג' פסוקים מהפרשה שנמצאים בה וימשיכו בקריאתה ששה העולים הנותרים וכן הורה בברכות המים הנ"ל וכן פסק מרן בתשובה הנ"ל סוף אות ו' ודלא כהחולקים בזה ע"ש.

בברכה

אלון בן שבת

שור המאה ה-19

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי יעקב אבוחצירא

רבי יעקב אבוחצירא (מכונה אביר יעקב. ה'תקס"ו, 1806 – כ' בטבת ה'תר"ס, 4 בינואר 1880) היה רבה של תאפילאלת שבמזרח מרוקו, מקובל, פוסק, מחבר, דרשן ופייטן, סבו של הבבא סאלי, מאבות משפחת אבוחצירא ומגדולי רבני מרוקו. נחשב לבעל מופת ולמי שזכה לגילוי אליהו.

כבר בשנות השלושים לחייו, נחשב לאחד מגדולי רבני ופוסקי דורו, ועדות למעמדו הן שאלות שנשלחו אליו מכל גדולי מרוקו בדורו, שחלקן מובאות בספרי השו"ת של חכמי זמנו. (שו"ת "ויאמר יצחק" (חלק א' סימן כ"א) לרב יצחק בן וואליד, ושו"ת "דברי יוסף" (סימן רע"ח) לרב יוסף בירדוגו).

בנו ותלמידו, **רבי אהרן**, בהקדמה לספרו "דורש טוב", מעיד שאביו היה לומד בכל לילה 18 פרקי משנה בעל פה, וחוזר ולומד בפוסקים ובגמרא, ולא ישן אלא שנת ארעי, ומתעורר וקורא תיקון חצות, ולומד ספרי קבלה עד שעלה האור, ומשם הולך לבית הכנסת לתפילת שחרית, וממשיך ועוסק בתורה במשך היום. בנו ותלמידו, **הרב יצחק**, בהקדמה לספרו (של ר' יעקב) "מחשון הלבן", מעיד שאביו מעולם לא שח שיחת חולין, וכשהיה ער לא שכב בפאת המיטה ומעולם לא חטפתו שינה, וכל אכילתו ושתייתו היו במידה, במשקל ובמשורה, ורוב ימיו היו בתעניות לכפר על ישראל.

בניו: רבי יעקב השאיר אחריו ארבעה בנים ושתי בנות: 1. **רבי אהרן אבוחצירא**. 2. **רבי אברהם אבוחצירא** (רבה הראשי של עיר טבריה, ושו"ת). 3. **רבי יצחק אבוחצירא** (הראשון) מחבר הפיוט הידוע אעופה אשכונה. 4. **ורבי מסעוד אבוחצירא**, אביהם של ר' ישראל אבוחצירא המכונה 'בבא סאלי', ור' יצחק אבוחצירא המכונה 'בבא חאקי'. (רבה של רמלה ולוד), ור' דוד אבוחצירא (הוצא להורג בשנת ה'תר"פ (1919) בידי מורד מוסלמי). 5. מרת פריחה אשת תורג'מאן. 6. מרת אסתר אשת רבי מכלוף אדהאן.

ספריו: יורו משפטיך ליעקב, שו"ת המכיל 145 תשובות, רובן בדיני ממונות, ומיעוטן בהלכות אבילות וגיטין. ספר שערי ארוכה. בגדי השרד. דורש טוב. גנוזי המלך. מחשון הלבן. מעגלי צדק. אלף בינה. פתוחי חותם. יגל יעקב (עשרות שירים לכל מועדי השנה, אשר קובצו יחד לספר יגל יעקב. הוא היה הראשון במשפחת אבוחצירא אשר חיבר שירים ושאר צאצאיו הלכו בדרכו). שערי תשובה. לבונה זכה. כמו"כ חלק מחיבוריו אבדו ביניהם: ספר שבת קודש, וחיבור על עץ חיים שנשרף מיד עם כתיבתו.

רבי יעקב אהב מאוד את ארץ ישראל ושאל לעלות אליה, אך בני קהילתו בתאפילאלת התנגדו, עיכבו ומנעו ממנו לעזוב אותם. הוא ניסה לעלות לארץ שש פעמים, ורק בפעם השישית, בשנת ה'תר"ס (1879), הצליח לשכנע את בני קהילתו, שבנו רבי מסעוד, יכול לשמש כרב הקהילה במקומו, והם הניחו לו לצאת לדרכו. בדרכו לארץ ישראל עבר דרך אלג'יריה, תוניסיה, לוב ומצרים. בט"ו בטבת הוא הגיע לאלכסנדריה ושהה בה מעט, ובי"ז בטבת הגיע לעיר דמנהור הסמוכה, והתארח אצל משה סרוסי, שם חלה לפתע קשות, לאחר שאמר שיר השירים, וידוי וקריאת שמע בכוונה נלב"ע, ונקבר בדמנהור שבמצרים.

במועצה אזורית מטה בנימין נקרא על שמו היישוב "כוכב יעקב". נכדו, רבי דוד חי אבוחצירא, הקים בנהריה את מוסדות "אביר יעקב" על שמו. כמו"כ קיימים מוסדות תורה רבים ובתי כנסת שנקראים על שמו.

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

כתר תורה

בית הוראה וכולל בכו' ללמודי רבנות וחינוך

efrat

בית ההוראה
קו ההלכה

כתר תורה

על פי פסקי מרן הגאון רבינו **עובדיה יוסף** זצ"ל
ובנו ממשיך דרכו הראשון לציון הרב **יצחק יוסף** שליט"א

רבני הקו נותנים מענה
לכל חלקי הארץ
ואזור בנימין בפרט

בית ההוראה נותן
מענה הלכתי ויעוץ רפואי
בדיני טהרת המשפחה

חייגו במשך כל שעות היום
02-5408030

בברכה
קו ההלכה **כתר תורה**

כתר תורה

בית חוראה וכולל גבוה ללימודי רבנות ודיניות

**בית הכנסת
בני הישיבות
וכלל
כתר תורה
שמחים
להודיע על**

**היילולת
הצדיק**

רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל
בנו של מרן האביר יעקב אבוחצירא זיע"א

במעמד רבנים ואישי ציבור

**ישיבה סביב שולחנות
ערוכים וסעודה עשירה
ומכובדת כיד המלך**

**כמו כן יחולק
משקה ארק
לכבוד
הצדיק הידוע
ומסוגל לרפואה
ברכה והצלחה**

**בתכנית האומנותית
התזמורת האנדולוסית
בניצוחו של הפייטן הדגול
ישראל בן חמו**
**ומקהלת ילדי שירת הבקשות
בשיר מיוחד לכבוד הצדיק**

יום שני | יב' שבט פרשת בשלח התשפד'
22/01/24 למנינם | באולמי נוף ציון רחוב אהבת ישראל תל ציון

לפרטים והרשמה חייגו
02-5408030 שלוחה 0

הכניסה אך ורק למוזמנים ולנרשמים בלבד
מחיר כניסה 120 ש"ח לכיסוי ההוצאות

ברוכים הבאים בשם ה'
כתר תורה

מספר המקומות מוגבל

ניתן לתרום ולהשתתף לזכות ההילולא לכבוד
הקדוש רבי יצחק אבוחצירא זצק"ל ולמסור
שמות לרפואה וברכה והצלחה וזיווג הגון באתר
כתר תורה-טהרה [/https://ketertora.co.il](https://ketertora.co.il)

